

110de Møde.

Torsdagen den 13de Marts.

Forhandlingsprotokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Fra Landstingets Formand har jeg modtaget et i Landstinget vedtaget Lovforslag angaaende Befordringsvæsenet i Kjøbenhavn. Dette Lovforslag vil allerede findes trykt i Anhanget Nr. 81 og omdeelt paa de Herrer Medlemmers Pladser.

Bed Rigsdagsmanden for Ringkjøbing Amts 5te Valgkreds (Clausager) er inddragt et Andragende fra endeel Beboere i Vølling Herred angaaende en ny Communallov. — Ved Rigsdagsmanden for Holbek Amts 3die Valgkreds (Glycerup) er indgivet et Andragende fra 299 Beboere i Gjerløv, Bakkendrup og Kirkehølsinge Sogne angaaende de kirkelige Forhold. — Disse Andragender ville blive fremlagte paa Thingets Bord.

Vi gaae efter Dagsordenen først over til Vedtagelse af Behandlingsmaaden for Forslag til Lov angaaende Pensionering af Militairtaternes Underclasser samt om Invalid forsørgelse. Hvis intet afvigende Forslag gjøres, antager jeg, det er Thingets Villie, at Lovforslaget henvises umiddelbart til første Behandling (Opbehold). Hvilket saaledes er vedtaget.

Efter Dagsordenen gaae vi derefter over til den af Rigsdagsmanden for Præsto Amts 4de Valgkreds (Grundtvig) anmeldte Forespørgsel til Krigsministeren *).

Rigsdagsmanden for Præsto Amts 4de Valgkreds har Ordet.

Grundtvig: Naar jeg i min Forespørgsel til den høitærede Krigsminister har tilladt mig at bruge Ordet „Hjemlov“, som maaskee desværre midt i sin Hjemstavn klinger lidt fremmed, da er det ingenlunde alene, fordi jeg virkelig føler en vis Medlidenskab med alle de gode gamle danske Ord, som have maattet lade sig fortrænge paa deres egne Enemærker, og det er ikke engang for det eget Nag, som jeg

tilstaaer jeg har fattet til Ordet „Permissjon“ — dette pluddervælske Ord, som griber saa frygteligt om sig, at man selv kan høre meget pæne Folk sige: Med Permissjon at sige mine Permissjoner, — men, hvorfor jeg med velberaad Hu har valgt Ordet „Hjemlov“, det er, fordi det er det eneste Ord, som giver en rigtig Forestilling om Sagen selv. Thi, naar man siger Permissjon eller Permittering, da kommer man let til at opfatte Sagen aldeles ffjævt; som om der ene skulde tænkes eller dog især tænkes, enten paa Besparelse af Lønning, eller paa en vis Gavn, eller paa et vist Skjøn, men hvor Krigshæren, som hos os, slet ikke bestaaer af hvervede Soldater, men af selve Folkets Børn og blomstrende Ungdom, som er opbudt til Fædrelandets Forsvar, see, der er jo Hjemlov saasnart som muligt, saasnart som Fædrelandets Sikkerhed tillader det, Menigmands Ret, og Krigsministerens helligste Pligt (Ja!), ikke blot for Enkeltmands Skyld, hvis Opoffrelse af Kraft og Tid for det Hele aldrig maa blive større eller vare længere, end det er nødvendigt (Hør!), men ogsaa for Folkets og Folkelivets Skyld i sig selv (Hør!). Thi det er jo den samme Ungdom, som er Rigets Styrke i Fred saavelsom i Krig, og denne Ungdom er det af største Vigtighed ikke bliver fremmed for sit Hjem, for sine hjemlige Forhold og sine fredelige Sysler.

Naar jeg da nu alligevel ikke har udstrakt min Forespørgsel til Hjemlovet i det Hele, men kun til Ullgeligheden med Mandskabet af samme Vaabenart, see, da er det, for at kunne faae et bestemt Svar; jeg skal ogsaa derfor kun i Forbigaaende bemærke, at, naar der denne Gang er tilbageholdt endeel af de saakaldte Trankubstke, saa er der Mange, som anke over det, fordi det jo før aldrig skal have været Tilfældet i Fredstid. Naar jeg har indskrænket min Forespørgsel til Ullgeligheden med Mandskabet af samme Vaabenart, da er det ogsaa kun skeet, fordi jeg ved tidligere Forespørgsler har hørt, at det i Henseende til Artillerister skulde være nødvendigt, at der gives langt Færre Hjemlov, saa at der kun kan raades Bod paa denne Ulempe ved større Udskrivning af Mandskab til det grove Skjts;

*) See Folkethingets Tidende Nr. 419, Sp. 6680.